

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1. E. G.** bytom H., **2. Ing. M. G.**, bytom H., zast. JUDr. A. R. advokátkou, H. a **3. J. P.** bytom H., zast. JUDr. J. S. advokátom, E., proti žalovanému: **J. Š. bytom L.P.** zast. Mgr. V. H. advokátkou, M., **o zaplatenie 33 567,04 Eur (1 011 240,50 Sk) s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob/145/2009-700 z 21. októbra 2009, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade trovy dovolacieho konania na účet ich právneho zástupcu vo výške 420,20 Eur.

Žalobcovi v 3. rade trovy dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie:

Prvostupňový súd rozsudkom č. k. 13Cb/59/2002-634 z 26. marca 2009 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade 4 888,92 Eur spolu s úrokmi vo výške 24% ročne zo sumy 4 888,92 Eur od 7. apríla 2005 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade 4 888,92 Eur spolu s úrokmi vo výške 24% ročne zo sumy 4 888,92 Eur od 7. apríla 2005 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 3. rade 9 777,85 Eur úrokom z omeškania vo výške 24% ročne od 17. februára 2003 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu žalobcu v 1. rade v časti o zaplatenie 3 502,85 Eur s príslušenstvom a s úžitkami vo výške 24% ročne zo sumy 8 391,80 Eur od 15. júna 1993 do zaplatenia zamietol. Žalobu žalobcu v 2. rade v časti o zaplatenie 3 502,85 Eur s príslušenstvom a s úžitkami vo výške 24% ročne

zo sumy 8 391,80 Eur od 15. júna 1993 do zaplattenia zamietol. Žalobu žalobcu v 3. rade v časti o zaplattenie 7 005,68 Eur s príslušenstvom zamietol. Konanie o vzájomnom návrhu žalovaného vo výške 53 787,06 Eur zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že na účet žalovaného dňa 5. augusta 1992 boli poukázané peňažné prostriedky vo výške 1 000 000,-- Kčs na základe hospodárskej zmluvy uzatvorenej medzi M. Ú. L. a Z. P. (ako právnymi nástupcami pôvodných účastníkov zmluvy). Predmetná platba v účtovníctve Z. P. zachytená nebola. Podľa názoru súdu predmetná platba bola platbou, ktorá vznikla na základe hospodárskej zmluvy uzatvorenej za doby účinnosti Zmluvy o združení podnikateľov (právneho predchodcu žalobcov v 1. a 2. rade – A. G., žalobcu v 3. rade J. P. a žalovaného J. Š.). Akákoľvek platba uskutočnená s poukazom na zmluvu o združení titulom spoločnej podnikateľskej činnosti bola príjmom združenia a s ako takou sa malo medzi jednotlivými účastníkmi združenia aj nakladať. Žalovaný s pohľadávkou nakladal neoprávnene. Predmetná platba mala byť príjmom Z. P. s tým, že v účtovníctve takýmto spôsobom malo byť s ňou aj naložené. Žalovaný disponoval platbou v celosti v rozpore s článkom VI. Zmluvy o združení s poukazom na § 834 Občianskeho zákonníka. Podiel každého účastníka združenia mal predstavovať 1/3, a to aj na predmetnej platbe. V časti prevyšujúcej podiel žalovaného preto sa na jeho strane jedná o bezdôvodné obohatenie, ktoré je plnením bez právneho dôvodu. Žalobcovia si v žalobe zo dňa 15. júla 1993 uplatnili právo na zaplattenie 589 135,-- Sk. Po rozšírení žaloby dňa 24. októbra 2001 bolo predmetom konania zaplattenie istiny pre žalobcov v 1. a 2. rade každému po 252 810,25 Sk a pre žalobcu v 3. rade 505 620,50 Sk. Nakoľko bezdôvodné obohatenie vzniklo pripísaním sumy 1 000 000,-- Kčs dňa 5. augusta 1992 na účet žalovaného, je potrebné vzhľadom na námietku premlčania uplatnené právo žalobcov po 24. októbri 2001 z dôvodu uplynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty považovať za premlčané. Nepremľčaným právo zostalo jedine pôvodne uplatnená suma 589 135,-- Sk, t. j. pre žalobcu v 3. rade 294 567,50 Sk a pre právnych nástupcov pôvodného žalobcu v 1. rade, každému po 147 283,75 Sk. Z uvedených dôvodov súd nepremľchanú časť bezdôvodného obohatenia žalobcom priznal a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V časti úžitkov pri využívaní peňažných prostriedkov žalovaným, súd žalobu tiež zamietol, nakoľko žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Žalobcovia v 1. a 2. rade si tiež uplatnili dňa 4. augusta 2008 a žalobca v 3. rade dňa 17. februára 2006 právo na zaplattenie úroku

z omeškania vo výške 24% ročne z omeškanej sumy. Vzhľadom na námietku premlčania, vznesenú zo strany žalovaného, mal súd za to, že priznať úrok z omeškania je možné spätne, pokiaľ neuplynie 3-ročná premlčacia lehota, a to u žalobcov 1. a 2. ku dňu 7. apríla 2005 a u žalobcu 3. ku dňu 17. februára 2003. Žalovaný si vzájomným návrhom uplatnil právo na zaplatenie 1 620 388,94 Sk, pričom vzájomný návrh vzal späť, najneskôr písomne vo svojom odvolaní proti rozsudku, ktoré podal dňa 20. 06. 2008, súd preto konanie o vzájomnom návrhu zastavil podľa § 96 ods. 1, 2, 3, O. s. p.

Účastníci konania boli v konaní úspešní čiastočne, nakoľko súd žalobe čiastočne vyhovel, v zostávajúcej časti však žalobu zamietol a konanie o vzájomnom návrhu žalovaného zastavil, preto súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Na odvolanie žalovaného a žalobcov v 1. a 2. rade Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v prvej, druhej, tretej a ôsmej výrokovej vete. Náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetom odvolacieho konania žalobcov 1/ a 2/ bol výrok o náhrade trov konania v ôsmej výrokovej vete napadnutého rozsudku a predmetom odvolacieho konania žalovaného bol prvý, druhý a tretí výrok napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu v tom, že platba 33 193,92 Eur (1 000 000,-- Sk) mala byť správne zahrnutá v účtovníctve združenia, pretože táto platba bola zálohovou platbou za uskutočnenie stavebných prác na akcii „Plynofikácia D. O. L.“. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojej obrany, že platba 33 193,92 Eur (1 000 000,-- Sk) nepatrila do účtovníctva združenia a že túto platbu mu objednávateľ stavebných prác MsÚ L. poukazoval ako výlučnému dodávateľovi stavebných prác po ukončení činnosti združenia. Dôkaz o ukončení činnosti združenia k 1. augustu 1992 žalovaný v konaní nepredložil a z toho dôvodu odvolací súd nemohol akceptovať jeho obranu, že poukázanie predmetnej sumy dňa 5. augusta 1992 bolo po ukončení činnosti združenia a že túto platbu prijal dôvodne. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu aj v tom, že žalobcom 1. až 3. vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia iba v pôvodne uplatnenej sume 19 555,70 Eur (589 135,-- Sk), pretože zmenu návrhu žalobcovia urobili až dňa 24. októbra 2001 a vzhľadom k vznesenej námietke premlčania žalovaným, okresný súd tento nárok pre jeho premlčania zamietol.

Odvolací súd nebral zreteľ ani na započítací prejav žalovaného, urobený v podanom odvolaní z 9. apríla 2009, pretože v zmysle ust. § 216 ods. 1 O. s. p. ustanovenia § 97 a § 98 O. s. p. pre odvolacie konanie neplatia. Tiež sa odvolací súd stotožnil ohľadom rozhodnutia o náhrade trov konania. Preto rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutých častiach potvrdil a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p., v nadväznosti na ust. § 142 ods. 2 druhá veta O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu ich čiastočného úspechu k celému predmetu sporu.

Proti tomuto potvrdzovaciemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie v zákonom stanovenej lehote, podľa ust. § 240 ods. 1 O. s. p. Má za to, že odvolací súd mu postupom, kedy o podaných odvolaniach účastníkov konania rozhodol bez nariadenia pojednávania, odňal možnosť konať pred súdom. Postupom súdu bez zmeny dôkaznej situácie, vec posúdil odlišným spôsobom a doposiaľ vykonané dokazovanie sa stalo celkom zbytočným a viedlo k celkom iným záverom. Preto účastník, ktorý o zmene netušil, nemohol reagovať ďalšími návrhmi. Spochybňuje záver súdu v tom, že dôvod vyvodenia presne opačných skutkových a právnych záverov v odôvodnení prvostupňového rozsudku absentuje. Tvrdí, že súd mal za týchto podmienok nariadiť pojednávanie a zopakovať dokazovanie.

Vyjadril svoju nespokojnosť s tým, že prvostupňový súd v rozhodnutí zo dňa 9. mája 2008 z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že žaloba voči žalovanému je nedôvodná, nakoľko súd nezistil, že by sa bol žalovaný na úkor žalobcov obohatil. Toto rozhodnutie bolo však odvolacím súdom zrušené, s tým, že sa prvostupňový súd dôsledne neriadil ustanovením § 120 O. s. p. Tvrdí, že všetky dôkazy, ktoré žiadal krajský súd v zrušujúcom uznesení vykonať, prvostupňový súd v čase vydania rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, už vykonal. Pokiaľ odvolací súd považoval rozsudok za nedostatočne odôvodnený, mohol to v odvolacom konaní napraviť. Sporné bolo právne posúdenie prijatej čiastky. Žalovaný tvrdí, že prijatá čiastka bola zálohová platba na ďalšiu etapu stavebných prác, ktoré žalovaný spočiatku realizoval ako člen združenia a neskôr po jeho zániku (po 01.08.1992) samostatne, a to až do ich ukončenia v júli 1993, a ako taká nebola ziskom, ktorý si mali medzi sebou členovia združenia podľa zmluvy o združení deliť po 1/3. Z. voči objednávateľovi po celý čas od uzatvorenia zmluvy vystupovalo ako dodávateľ, žalovaný s ostatnými členmi združenia si mal deliť len zisk zo svojej podnikateľskej činnosti. Ďalej žalovaný tvrdil, že okresný súd z rovnakého skutkového stavu, z rovnakej dôkaznej situácie, vyvodil v rozhodnutí zo dňa

26. 03. 2009 záver, že sa žalovaný na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil. Pričom zmenu svojho právneho názoru, prečo toto konanie považuje za bezdôvodné obohatenie, hoci to v prvom prípade nepovažoval a vec posudzoval v kontexte majetkového vysporiadania a vzniku nároku na rozdelenie zisku členov združenia, prvostupňový súd nijakým spôsobom neodôvodnil. Zmena rozsudku prvostupňového súdu bola pre žalovaného vzhľadom na doterajší priebeh konania prekvapivým zvratom v konaní, zvlášť keď táto nebola nijakým spôsobom odôvodnená, prečo došlo k jeho zmene. Takéto postupy súdov vo veci poznačili celé konanie zmätočnosťou, rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, ich závery prekvapivé, nevyplývajúce z vykonaného dokazovania a vyvedené právne závery sú nesprávnou a arbitrárnou aplikáciou právnych predpisov na posudzovaný prípad. Fakty, ktoré mal súd k dispozícii, svedčia o tom, že jeden zo žalobcov jednostranným právnym úkonom, doručeným ostatným členom združenia, z tohto vystúpil a podľa zmluvy o združení, ktorú mal súd tiež k dispozícii, toto malo za následok zánik združenia. Z týchto faktov bolo na mieste vyvodit' právny záver, že združenie k tomuto dňu zaniklo, čomu nasvedčovalo i ďalšie správanie sa členov, ktorí aj keď vzájomne rokovali, nebolo to s úmyslom obnovit' činnosť združenia, ale rozdelit' si aktíva a pasíva a navzájom sa vysporiadať. Prijatá platba bola zálohou na ďalšie práce a v žiadnom prípade nebola majetkom združenia alebo ziskom. Navyše v čase, kedy táto bola prijatá, združenie zaniklo, a z tohto titulu mal žalovaný ako jeden z jeho účastníkov práva na vyplatenie svojho podielu na zisku v sume 560 279,-- Sk, ako to uvádza znalecký posudok a ďalej mal žalovaný nárok na vyplatenie svojho podielu z majetku združenia, a teda si prijatú sumu mohol ponechať pre seba práve týmto titulom vysporiadania vzájomných záväzkov členov združenia. Preto právne posúdenie prijatej platby zo strany žalovaného ako bezdôvodné obohatenie nie je správne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ani v zákonnom ustanovení. Ďalej vytyka zdĺhavosť postupu súdu, keďže žalovanému bola prvýkrát doručená žaloba na vyjadrenie v roku 2001, hoci bola podaná na súd v roku 1993. I z tohto dôvodu má obmedzené možnosti bránenia svojho práva. Ďalej uviedol, že súd neodpustil zmeškanie lehoty na odvolanie žalovanému, hoci toto bolo podopreté legitímnym dôvodom na strane žalovaného, a to práceneschopnosťou právnej zástupkyne a protizákonne skrátil lehotu na odvolanie z 15 dní na 5 dní. V priebehu konania žalovaný tiež namietal, že žalobcovia mu dlhujú vysoké sumy titulom nevyplateného zisku zo združenia a podielu na majetku, resp. jeho protihodnote, že túto do výšky žalovanej sumy nebral ako obranu voči žalobe a neuznal, že aj z tohto dôvodu je žalobný nárok žalobcov nedôvodný, pretože zanikol stretom s pohľadávkou žalovaného.

Preto dovolateľ požiadal dovolací súd, aby po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a zistení, že dovolanie je prípustné, rozhodol o ňom tak, že napadnuté rozhodnutie zruší a zruší i prvostupňové rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo (§ 243b ods. 2 O . s. p.).

K podanému dovolaniu sa vyjadrili žalobcovia v 1., 2. a 3. rade.

Žalobca v 1. a 2. rade uviedli, že žalovaným tvrdený dovolací dôvod je neopodstatnený, nikomu z účastníkov nebola odňatá možnosť konať pred súdmi, súdy viedli rozsiahle dokazovanie a účastníci mali možnosť podrobne sa vyjadriť k skutkovým tvrdeniam a k výsledkom dokazovania. Neopodstatneným pokladajú aj dôvod pre nariadenie odvolacieho pojednávania za účelom doplnenia, resp. zopakovania dokazovania, tvrdený žalovaným. Vo svojom odvolaní žalovaný návrh na zopakovanie a doplnenie dokazovania nenavrhol a žiadne nové dôkazy k odvolaniu ani nepripojil. Dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 238 ods. 1 O. s. p. neobstojí, pretože rozsudkom odvolacieho súdu nebol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa. Tento potvrdzujúci rozsudok považujú za riadne odôvodnený a v súlade s rozhodovacou a jurisdikčnou činnosťou súdu. Taktiež celkom popierajú, že by v konaní došlo k vážnemu narušeniu rovnosti žalovaného so žalobcami, keďže to bol práve žalovaný, ktorý predkladal dôkazy a nerelevantné podania, vrátane vzájomného návrhu, aby skomplikoval proces a narušil tak rovnosť strán. V žiadnom prípade zásada spravodlivého rozhodovania a narušenie rovnosti nešla nikdy k ťarche žalovaného, ale v jeho prospech, a preto ním popisované skutočnosti v dovolaní hodnotia ako skreslené. Majú za to, že rozhodnutie je správne, v konaní nedošlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., neboli preukázané ani dôvody dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. a odmietajú, že by konanie pred súdmi bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zároveň si uplatnili trovy dovolacieho konania 2 x 499,88 Eur (492,93 Eur za jeden právny úkon + 6,95 Eur paušálna náhrada) podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. z znení neskorších predpisov.

Žalobca v 3. rade uviedol, že na prejednanie dovolania nie sú splnené zákonné podmienky. Preto navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol. Obsah podaného dovolania a dôvody opakovane uvádzané žalovaným v dovolaní považuje za irelevantné a oba súdy sa náležite vo svojich rozsudkoch s nimi vysporiadali a v zmysle výsledku sporu ich aj vyhodnotili. Odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov považuje za dostatočné, určité,

zrozumiteľné a preskúmateľné. Rešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu súdom prvého stupňa, vyjadrenom v zrušujúcom uznesení a následne v novom rozsudku prvostupňového súdu, je obligatórna nie dispozitívna zásada konania súdu v novom konaní, pričom zákonný sudca vysvetlil na pojednávaní, prečo a čím sa vo veci v konaní po zrušení rozsudku odvolacím súdom bude riadi, a že zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu je pre neho právne záväzné, vrátane povinnosti vykonať nové dokazovanie a prihliadnúť na výsledky doteraz vykonaného dokazovania. Zmena právnej kvalifikácie v novom rozsudku bola dostatočne odôvodnená a zodpovedá právnemu názoru, vyjadrenému odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení. K hmotnoprávnej stránke veci uviedol, že z obsahu spisu, ako i predložených dôkazov a prednesov na pojednávaniach k výhradám žalovaného vyjadril dostatočne vecne aj účelovo jase. Dovolanie neobsahuje žiadne súdom neprejednané a nevyhodnotené dôkazy žalovaného, ktoré sa v dovolaní opakovane objavujú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. O tento prípad v prejednávanej veci nejde, lebo napadnutý rozsudok je rozsudkom potvrdzujúcim. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci; ani o tento prípad v predmetnej veci nejde, dovolací súd doposiaľ v tejto veci nerozhodoval, a preto nevyslovil (ani nemohol vysloviť) právny názor. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu; napokon ani o tento prípad nejde, lebo odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil.

Dovolanie je všeobecne prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Dovolací súd tieto dôvody skúmal ex offo, či je daná prípustnosť dovolania z týchto dôvodov, pričom však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania, uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). Keďže odvolací súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením, plne sa stotožnil s vykonaným dokazovaním súdom prvého stupňa, ktorý postupoval v intenciách nadriadeného súdu v zmysle § 226 O. s. p. (súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak i pri aplikácii procesných predpisov) a vyvodil správny skutkový a právny záver, nebolo potrebné nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania vo veci samej a rozsudok odvolacieho súdu bol vyhlásený v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. Uvedeným postupom odvolacieho súdu nebola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 f O. s. p.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., ani v zmysle § 237 O. s. p., dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

odmietol, lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní boli úspešnými účastníkmi žalobcovia v 1. až 3. rade, ktorým podľa ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo voči žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania. Nakoľko žalobca v 3. rade si ich neuplatnil a ani nevyčíslil, dovolací súd mu ich nepriznal (§ 151 ods. 2 O. s. p.). Žalobcom v 1. a 2. rade dovolací súd priznal trovy dovolacieho konania za úkon právnej služby z tarifnej hodnoty 9.777,84 Eur 2x po 253,94 Eur (písomné vyjadrenie žalobcov v 1. a 2. rade k dovolaniu žalovaného) znížené o 20% (podľa ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), t. j. 406,30 a 2x režijný paušál po 6,95 Eur (podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), t. j. celkom trovy dovolacieho konania v sume 420,20 Eur.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2010

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová